LA LLIBERTAT ÉS QUAN COMENÇA L'ALBA

En un dia de vaga general



Els dies de vaga van bé per a les ciutats. Les netegen. Menys circulació rodada, servei públic escàs. El dia més clar, sense contaminació. Els comerços tancats (gran idea pels que no són comerciants), el caminar dels vianants una mica de passeig sense els neguits imposats pel rellotge. No hi ha embussos a les entrades del centre. Silenci a les andanes de les estacions (encara que aquesta sigui una característica barcelonina de fa temps). Motiu de la vaga: malestar general amb alguns pics de febre o, millor dit, de *còlera* (habitatge, educació, sanitat...)

El panorama canvia ben aviat amb l'aparició dels piquets. Lletjos, els piquets. Desvirtuen la força de la vaga, treuen protagonisme i mèrits als que ja pensaven fer-ne. No és el mateix fer vaga per convicció que per coacció. Els piquets criden massa, gesticulen i insulten una policia que, a l'estona, els farà dissoldre... Si no és que es veu superada per una barricada o una pluja de pedres. Lletjos, els piquets, i inútils. *Almenys això és el que els agrada dir als esquirols.*

A mitja tarda la cosa es complica. Els manifestants mostren les seves reivindicacions sense l'energia de les primeres hores. En decaure la tarda, però, les forces es renoven amb la reaparició de gent misteriosa (gran enigma, són qualsevol fill de veïna), molt tapada ("de què s'amaguen?" preguntaria un imbècil), molt fosca de roba i d'intencions (aneu amb compte, que volen un món millor!). Són els anomenats antisistema —una raça tan poc estudiada com criminalitzada, però en constant creixement. Als esquirols i ciutadans assenyats els agrada dir que aquests incívics picotegen entre els bons manifestants legals i decents, els inciten, criden... i comencen el seu particular San Fermín amb la pobra policia, que també n'està farta; ja en té prou de democràcia i porta massa hores reprimint-se. Primers aldarulls, una mena de joc del gat i de la rata; suficient, però, per a que vaguistes amb feina, família, hipoteca i també sense sang vagin enretirant-se. Una primera pedra, lliure de pecat, i ja la tenim liada —bé, és una manera de parlar; com tothom sap, això normalment sol anar en sentit invers: més aviat primer venen les porres (potser després pregunten). En tot cas, a partir d'aquest moment, ningú no recorda les raons de la vaga —tampoc importa perquè, al final, no es traduirà en cap millora real—, sinó les infinites raons que la desborden.

És el moment que esperava la merda de la Cambra de Comerç i qualsevol grup econòmic; però a qui li podria importar ni una miqueta les collonades que aquests paràsits puguin bramar? En fi, quin badall: ara ja podran denunciar furts i destroces... Si segueixen així hauran de tancar, pobrets.

I de sobte, la traca final. Sonen el telèfons de l'extrema dreta. El nazisme es desvetlla, esmola les dents i surt al carrer contra tot. La pasma ja no és tan valenta, ni falta que li fa. Els que ara es "manifesten", com fantasmes i espectres, son ells mateixos. Alerta, no prenguessin mal. Com que la bòfia (lògicament) no fa res, són uns altres els que hi enraonen en l'únic llenguatge que entenen els fatxes.

Els de la vaga super-democràtica i sense piquets, els bons i disciplinats treballadors, aprenents de ciutadans, tornen encongits, reduïts, cap a casa.

Per ràdio, escolten com els líders sindicals qualifiquen la diada d'èxit històric.

